

Mennyi mindent mondasz

/Bényi Árpádnak/

Mennyi mindent mondasz
a néma színekkel,
harsányan visongó
kacér gyöngyszemekkel,
magasban szökkenő
gyöngéd fellegekkel,
vászonra feszülő
krisztusi kereszttel

Mennyi mindent mondasz
a fénylő színekkel,
hajnalt átölelő
lágyszépek kékkel,
illatokban fürdő
álmodozó hittel,
eget borító
szivárvány szőnyeggel

Mennyi mindent mondasz
a vérző színekkel
markunkat szorító
gyötrő szenvedéssel,
hullámokba merült
fuldokló reménnyel,
sorsunkat cipelő
hulló falevéllal

Mennyi mindent mondasz
a szikár zenének,
a halkán halkuló
fáradt szívverésnek
a bőségben síró
tépett szenvedélynek
a síkban kibomló
tengernyi mélységnek

Mennyi mindent mondasz
a kinyílt léleknek
ábrándozni tudó
kamaszos eszmének,
csodákban vétkező
sárguló éveknek,
vadvirágon nyíló
szóttalan szépségnek

Mennyi mindent mondasz
a kivert testvérnek,
a csendbe simuló
harmatos hűségnek,
a fényben vergődő
csóttalan estének,
korbácson rebbenő
szétvert emberségnek.

Tar Károly verse